

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

Introduction

This discourse by the Rebbe Rashab (Rabbi Sholom DovBer Schneersohn, 1860–1920), the fifth Rebbe of Chabad, was delivered on Parshas Chukas, 1906 (תרס"ו), and explores the mystical meaning behind the verse “Then Yisrael sang... ‘Rise up, O well—answer it!’” The Rebbe Rashab lived in Lubavitch, was known as the *Ramash*, and was succeeded by his son, the Frierdiker Rebbe. He was deeply devoted to synthesizing Chassidus and structured learning, founding the Tomchei Temimim yeshiva. This profound discourse investigates how the soul's descent into the physical world—through constriction, concealment, and challenge—is precisely what makes possible the greatest elevation: not just the refinement of creation, but the revelation of the **Essence of the Infinite Light** in the lowest realms. It’s a discourse of spiritual architecture: how the Divine is drawn down and how we rise to meet it.

Then Yisrael will sing: “Rise, O well! Sing to it.” (Bamidbar 21:17) – Now, the well refers to Knesses Yisrael, as it is written, “a fountain of gardens, a well of living waters” (Shir HaShirim 4:15).

אז ישיר ישראל עלי באר ענו לה. הנה באר קאי על כנסת ישראל וכמשפכות "מעין גנים באר מים חיים"

And it is known that “a fountain of gardens” refers to the soul as it is above. And this refers to the two levels of Gan Eden, upper and lower, as is known. For the soul, before it comes into the body, is in Gan Eden, etc.

וידוע ד"מעין גנים" קאי על הנשמה כמו שהיא למעלה, וזהו גנים הם ג"ע העליון וג"ע התחתון ויכידוע דהנשמה קדם בואה לגוף היא בג"ע כו

And afterward, upon its descent below into a body, it becomes in the aspect of “a well of living waters,” etc. And on this it says “Rise, O well,” etc.

ואחר כך בנרדתה למטה בגוף הרי היא נעשית בבחינת באר מים חיים כו, ועל זה אמר "עלי באר" כו

And one must understand the matter of the phrase “Rise, O well,” and also the matter of “Sing to it,” for seemingly these have no explanation.

וצריך להבין מהו ענין אומרו "עלי באר", וגם מהו ענין "ענו לה", דלכאורה אין לזה פרוש

And to understand this, it is necessary to preface what was explained earlier: “My Name with Y-H are the 365 [negative commandments], and My Remembrance with V-H are the 248 [positive commandments].” (Zohar III:256a, and explained in many places)

ולהבין זה צריך להקדים מה שנתבאר לעיל ד"שמי" עם י"ה שם ה' וזכרי עם ו"ה רמ"ח

For generally, the Divine Name Havayah in Kesser, the 248 positive commandments are from Vav-Heh, and the 365 prohibitions are from Yud-Heh, which are the encompassing

דבדלל הוא בחינת שם הוי' שבפתי, דמצות עשה הן מו"ה והן מקיפים דז"ת ומלכות, ומצות לא תעשה הן מי"ה שהן מקיפים דג"ר

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

lights of the higher sefirot (Gadlus), and of the lower sefirot (Zat and Malchus), respectively.	
And in general, there are two types of encompassing lights: the closer one and the distant one. The distant encompassing light is the aspect of the Essence and true encompassing (i.e., beyond grasp), etc.	ובדקלל הן בחינת מקיף הקרוב ומקיף הרחוק, דמקיף 'הרחוק הוא בחינת עצמות ואמיתיות המקיף כו
And to understand with more explanation the matter of “My Name with Y-H are 365,” for it is known that “My Name” is the aspect of Malchus which is called “Name.”	ולהבין בתוספת ביאור ענין "שמי עם י"ה שס"ה", "דידוע ד"שמי" הוא בחינת מלכות שנקראת "שם
And what is the relevance of “My Name with Y-H” — how does this relate to the level of Y-H, etc.? And with this will be understood also the matter of “I remember for you the kindness of your youth...” (Yirmiyahu 2:2)	ומהו ענין "שמי עם י"ה", דמה שיהי זה לבחינת י"ה "כו", ובזה יובן גם פן ענין "זכרתי לך חסד נעוריה כו
First, one must explain what is known — that in the elevation of Malchus, there are three levels:	הנה יש להקדים תחלה מה שידוע דבעליית המלכות יש ג' מדרגות
The first is how she is in the state of a point beneath Yesod. This is the beginning of her elevation, when she rises from Beriah, Yetzirah, and Asiyah, and becomes a point under Yesod.	הא' כמו שהיא בבחינת נקודה תחת היסוד, שזהו תחלת עלייתה כמו שהיא עולה מבי"ע הרי היא בבחינת נקודה תחת היסוד
This is the aspect of ultimate smallness, where her entire Partzuf (full structure) in Beriah, Yetzirah, and Asiyah becomes concealed.	שזהו בחינת תכלית הקטנות, ונסתר בזה כל פרצופה דבי"ע
For when she is in the worlds of Beriah, Yetzirah, and Asiyah, she is in the form of a Partzuf, but when she ascends into Atzilus, her entire structure is concealed, and she becomes like a single point beneath Yesod.	דבהיותה בבי"ע היא בבחינת פרצוף בבי"ע, ובעלייתה באצילות נסתר כל פרצופה ונעשית בבחינת נקודה תחת היסוד
This being in the form of a point is itself already a level of ascent for Malchus, even though it is only the beginning — for it is her first entry into Atzilus, beneath Yesod.	ונהי שהיא בבחינת נקודה הוא גם פן בחינת עליה למלכות, רק שזהו תחלת עלייתה באצילות שהיא בבחינת תחת היסוד כו
Afterwards, she becomes rebuilt in the form of a Partzuf, from the chest and below of Ze'er Anpin — this is the second stage of ascent.	ואחר כך היא נבנית בבחינת פרצוף באחורי זעיר אנפין מן התזה ולמטה — וזהו עליה ב
And the third ascent is when she is in a state of face-to-face (Panim b'Panin), in Chabad aligned with Chabad, and they are equal in height — meaning they both share one Kesser.	ועליה הג' היא באשר היא בבחינת פנים בפנים, חכמה-בינה-דעת בחכמה-בינה-דעת, ושיון בקומתן — דכתר אחד לשניהם כו

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

This means that Malchus also receives from Imma (Binah), etc.	וְהֵינּוּ שֶׁהַמַּלְכוּת מְקַבֶּלֶת גַּם בֶּן מֵאִמָּא כּו
And this is the meaning of the verse “I remember for you the kindness of your youth,” that they became equal in stature through your following Me in the state of a single point beneath Yesod.	וְזֶהוּ "זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ" — לֵהֱיוֹת שְׁוִין בְּקוֹמָתוֹ עַל-יְדֵי "לִכְתֹּם אַחֲרֵי בְּמִדְבָּר" — בְּבַחֲיִינַת נְקוּדַת תַּחַת הַיְסוֹד כּו
And to explain the matter: it is known that Ze'er Anpin and Malchus serve as intermediaries between the Infinite Light (Ohr Ein Sof) of the Emanator and the created beings.	וּבִיאֹר הָעֲנָן: דְּהֵנָּה יָדוּעַ דְּזַעִיר אֲנָפִין וּמַלְכוּת הֵם מְמוּצָעִים בֵּין אֹר-אֵין-סוֹף הַמֵּאֲצִיל אֶל הַנִּבְרָאִים
Ze'er Anpin is the intermediary that brings the flow of the Emanator's light downward, while Malchus is the intermediary to receive the created beings upward (i.e., raising them in bitul to Divinity).	דְּבַחֲיִינַת זַעִיר אֲנָפִין הוּא הַמְּמוּצָע לְחַבֵּר וּלְהַמְשִׁיךְ הַמְּשֻׁכָּת אֹר הַמֵּאֲצִיל לְמִטָּה-מִטָּה, וּבַחֲיִינַת מַלְכוּת הִיא הַמְּמוּצָע לְקַבֵּל הַנִּבְרָאִים לְמַעְלָה כּו
(And likewise, to raise the created beings above, so that they may be in a state of nullification before Divinity, etc.)	וּכְמוֹ כֵּן לְהַעֲלוֹת הַנִּבְרָאִים לְמַעְלָה לֵהֱיוֹת בְּבַחֲיִינַת (בְּטוֹל לֹא-לִקּוֹת כּו
For in truth, there is absolutely no comparison between the created beings and the Essence of the Infinite, for the creations are utterly bounded, and the Ein Sof is utterly without limit.	דְּהֵנָּה בְּאֻמָּת אֵין עֶרֶךְ כָּלֵל וְכָלֵל בֵּין הַנִּבְרָאִים לְגַבִּי עֲצָמוֹת אֹר-אֵין-סוֹף, שֶׁהַנִּבְרָאִים הֵם בְּבַחֲיִינַת גְּבוּל 'מִמֶּשׁ וְאֹר-אֵין-סוֹף הוּא בְּלִתי גְּבוּל כָּלֵל כּו
“And all is as naught before Him” (Daniel 4:32). And even the ray of the Kav, which is the root of the entire world of Atzilus, is not considered anything compared to His Essence, but only as a drop compared to the ocean.	וְ"כּוֹלָא קַמִּיהַ כְּלָא מִמֶּשׁ" וְאֶפְלוּ הָאֶרֶת הָקוּ שֶׁהוּא שׁוֹרֵשׁ הָאֲצִילוּת — לֹא נִחָשֵׁב לְגַבִּי הָעֲצָמוֹת אֶלָּא 'בְּטִפָּה כְּנֶגֶד יָם אוֹקְיָנוֹס כּו
If so, since there is no proportion between them, how could the created beings come into being from the Infinite One, blessed is He?	וְאִם כֵּן, מֵאַחֵר שֶׁאֵין עֶרֶךְ בֵּינֵיהֶם — אֵיךְ יִתְהוּי הַנִּבְרָאִים מֵאֹר-אֵין-סוֹף בְּרוּךְ-הוּא
And the wonder is not about the creation itself — for that is the power of the Omnipotent.	וְאֵין הַפְּלָאָה עַל הַבְּרִיאָה וְהַתְּהוּוּת עֲצָמָה — שֶׁהֲרִי זֶהוּ כֹחַ הַכֹּל-יָכוֹל כּו
The wonder is not about the creation of beings from the Infinite Light (Ohr Ein Sof) into created existence — rather, what is not understood is how Divine vitality becomes enclothed within them to give them life, etc.	הַפְּלָא לֵהֱיוֹת מֵאֹר-אֵין-סוֹף נִבְרָאִים בְּעֻלְמֵי הַנִּפְרָדִים כּו', אֲבָל מַה שֶּׁאֵינוּ מוֹבֵן הוּא מַה שֶּׁמִּתְלַבֵּשׁ בְּתוֹכָם 'חַיּוֹת אֱלֹקִי לְהַחְיֹתָם כּו
And regarding this, it is a wonder — how can the Infinite One, who is not at all within the realm of created beings, become enclothed within created beings to give them life?	וְעַל זֶה יִפְלֵא אֵיךְ יִתְלַבֵּשׁ אֹר-אֵין-סוֹף הַבְּלִתי בְּעֶרְךְ 'לְעֻלְמֵי הַפְּרָד לְהַחְיֹתָם כּו
Rather, it must be that this is through intermediary levels — that is, there must be an intermediary on the side of the Infinite, and an intermediary on the side of the creations.	אֶלָּא צָרִיךְ לוֹמַר עַל יְדֵי בַחֲיִינַת מְמוּצָעִים, דְּהֵינּוּ שִׁיָּהָא מְמוּצָע מִצַּד אֹר-אֵין-סוֹף, וּמְמוּצָע מִצַּד הַנִּבְרָאִים

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

The intermediary from the side of the Infinite, which brings down and draws the Infinite Light to the lowest levels, is the aspect of Ze'eir Anpin — for it is considered the last and lowest level of all levels of the Infinite, etc.	והממוצע שמצד אור-אין-סוף להוריד ולהמשיך אור האין-סוף למטה ביותר, הוא בחינת זעיר אנפין, כי נחשב לבחינה האחרונה וסוף כל המדרגות ש'אור-אין-סוף' כו
For it is known that Ze'eir Anpin is the aspect of the Middos (Divine attributes) of Atzilus. And it is called Middos because it implies measure and limitation — to measure out quantity and limitation to the radiance of the Infinite Light below.	להיות ידוע זעיר אנפין הוא ענן בחינת המדות דאצילות, ומה שנקרא בשם מדות הוא על שם המדה והצמצום — למדוד שעור ומדה בבחינת מדה וגבול להארת אור-אין-סוף למטה
(As explained earlier in the discourse beginning with the verse "Adam ki yakriv.")	("כמו שנתבאר לעיל בדבור המתחיל "אדם כי יקריב")
For if the Infinite One had not clothed Himself in the aspect of the Middos of Ze'eir Anpin — which limit and constrict His light with measure and boundary — the recipients would not be able to receive His infinite radiance.	ואם לא שהיה אור-אין-סוף מתלבש בבחינת המדות זעיר אנפין האלה — המגבלים ומצמצמים אורו במדה וגבול — לא היו המקבלים יכולים לקבל אור שפעו הבלתי מגבל
But through the fact that the light is constricted within these Middos, it can be received by the recipients. And for this reason, they are called "His attributes" (Middosav) — of the Emanator — in the way of analogy to the attributes of a human being, which limit his essential light and vitality.	אלא על ידי שהאור מתצמצם במדות אלו — נתקבל במקבלים, ולכן נקראו בשם מדותיו של המאציל — דמיון מדותיו של האדם התחתון שמגבלים אורו ו'שפע עצמו' כו
For the soul itself is utterly separate in comparison to the attributes of Chesed and Gevurah. Similarly, the essential light and vitality of the soul does not possess the aspect of division into Chesed and Gevurah.	דהנפש עצמה מבודלת בערך מבחינת חסד וגבורה, וכן גם כן אור שפע עצמותה של הנפש — אין בו בחינת התחלקות דחסד וגבורה
And it is known that in the essential light of the soul, the faculties are not in a state of division. And also the influence from there would be in a manner of without limit.	וכי ידוע דבאור העצמי של הנפש — אין הפחות בבחינת התחלקות, וגם היתה השפעה משם בבחינת כלי גבול
But the Middos are faculties related to revelation toward another — they are in a state of limitation and division into Chesed and Gevurah. And the flow of kindness and strength is with measured limitation.	אבל המדות הן פחות השייכות אל הגלוי לזולתו — הן בבחינת הגבלה והתחלקות דחסד וגבורה, והשפעת 'החסד והגבורה' היא במדה מגבלת כו
They limit the essential radiance and vitality to be in a state of limitation. And therefore, the essential functioning of a human being is specifically through his Middos — because they constrain and shape the flow of the soul's energy.	והם מגבלים את בחינת אור שפע עצמותו של הנפש להיות בבחינת גבול כו, ולכן עיקר הנהגת האדם היא בבחינת המדות דוקא — מפני שהם מגבלים אור שפע 'הנפש' כו

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

And similarly, we understand above — that the limitation of the Infinite Light is through the Middos of Ze'eir Anpin. But the Essence of the Infinite — it is said that “no thought can grasp Him at all,” and He is in the category of “not a man...” (Shmuel I 15:29).	וכן גם כן יובן למעלה — דהגבלת אור-אין-סוף היא בבחינת המדות דזעיר אנפין. אבל בבחינת עצמות אור-אין-סוף — אמרו דלא מכל-מין מדעת, והוא 'בבחינת' כי לא אדם הוא" כו
And this is also the reason it is called Ze'eir Anpin — meaning “Small Face.” “Small” refers to smallness in quantity — for the higher lights of the Essence of Ein Sof that precede Atzilus are infinite in quality.	ונהו גם כן הטעם שנקרא "זעיר אנפין", דפירוש "זעיר" הוא קטן בכמות, להיות שהאורות העליונים של עצמות אור-אין-סוף שקודמים לפני האצילות — הם בבחינת אין-סוף
And even when they descend into Atzilus — in the upper three sefirot (Chochmah, Binah, Daas) — they still retain an aspect of the Infinite, through the Kav-Chut (line-thread), etc.	וגם בירידתם למטה באצילות בגרין דאצילות — חכמה בינה דעת — עדיין יש בהם מבחינת 'אור-אין-סוף' על-ידי קו-חוט כו
Therefore, Abba and Imma (Chochmah and Binah) are still called “Days of Old,” and are in the category of “Two thousand years preceded the world...” (Midrash Bereishis Rabbah 3:9). For they are still above the worlds, and their light is not yet limited according to the measure of the worlds.	ולכן אבא ואמא נקראים עדיין "ימי קדם", וכענין "אלפים שנה קדמה כו" — שהם למעלה עדיין 'מהעולמות', ואין האור מגבל לפי ערך העולמות כו
But when the light comes below into the Middos of Atzilus — which are called “Days of the World” — there, the Infinite Light of the Kav becomes greatly constricted, etc.,	אבל בבוא האור למטה במדות דאצילות הנקראים "ימי עולם" — שם מתצמצם מאד האור דאין-סוף שבקו 'כו
since the Middos limit the light, etc., as explained above.	לפי שהמדות מגבלים את האור כו, כנ"ל
And for this reason, it is called Ze'eir Anpin — meaning “Small Face,” as there the light becomes small and constricted, enabling revelation below, etc.	ולכן נקרא בשם "זעיר אנפין" לשון קטנות — ששם 'בתקטן ונתצמצם האור שיוכל להיות הגלוי למטה כו
And the intermediary on the side of the creations is the level of Malchus of Atzilus — for the aspect of Malchus is the source of all created beings.	והממוצע מצד הנבראים היא בחינת מלכות דאצילות, להיות דבחינת המלכות היא מקור כל הנבראים
As is known in the explanation of the verse “Your kingdom is a kingdom of all worlds,” for all the worlds come into being from the level of Malchus.	וכידוע פירוש "מלכותך מלכות כל-עולמים", דכל העולמות התהוותם מבחינת המלכות
Therefore, within Malchus there is relevance to the concept of time, as is known from the phrase “He reigned, he reigns, he will reign,” etc.	ולכן בבחינת המלכות שיה ענין הזמן, כנודע מענין "מלך מלך ימלוך" כו

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

Whereas in the Infinite One, time does not apply at all, and even in Ze'eir Anpin, only a <i>sequence of time</i> exists, as is known — but actual time is specifically in Malchus, for she is the source of time, etc.	מה שאין פו באור-אין-סוף — אינו שיד זמן כלל, ואפלו בן-עיר אנפין שיד רק סדר זמנים כנודע, אבל ענין הזמן הוא במלכות דוקא — להיותה מקור הזמן כו
And even as she is in Atzilus, she is the root and source of Beriah, Yetzirah, and Asiyah within Atzilus, etc.	וגם כמו שהיא באצילות — היא בחינת שרש ומקור 'לבריאה יצירה ועשיה שבאצילות כו
The radiance from Ze'eir Anpin shines into Malchus, and through Malchus it is drawn into the worlds, etc.	והגלוי מבחינת זעיר אנפין הוא שמאיר במלכות, 'ועל-ידי המלכות נמשך בעולמות כו
For the worlds are unable to receive directly from Ze'eir Anpin — even though the light has already been constricted and limited in Ze'eir Anpin — nonetheless, it is still in the aspect of the Infinite.	פי אי אפשר לעולמות לקבל מבחינת זעיר אנפין עצמו, פי אף שבזעיר אנפין כבר נתמצמצם ונתגבל האור — מפל-מקום הרי הוא בבחינת אין-סוף עדיין
(For the tzimtzum is only such that the light became in the aspect of Chesed, or Gevurah, etc. — but the Chesed is still in the aspect of Ein Sof. And in general, it is the aspect of the power of limitation within the Ein Sof — not limitation itself, as explained earlier in the maamar “Adam ki yakriv.”)	דזהו רק מה שנתצמצם להיות בבחינת חסד ובבחינת גבורה כו, אבל החסד הוא בבחינת אין-סוף כו, ובדכלל הוא בחינת כח הגבול שבאין-סוף שאינו בבחינת גבול ממש כו, וכמו שנתבאר לעיל בדבור ("המתחיל" אדם כי יקריב
Therefore, the aspect of Ze'eir Anpin is still considered within the gradations of the Infinite.	ונהו שבחינת זעיר אנפין היא בכלל המדרגות 'שבאין-סוף עדיין כו
And for this reason, the worlds cannot receive from Ze'eir Anpin — only from Malchus specifically.	ולכן אין העולמות יכולים לקבל מבחינת זעיר אנפין — כי אם מבחינת המלכות דוקא
(As will be explained later through the analogy of how a student receives specifically through the teacher's speech.)	וכמו שיתבאר להלעיל במשל קבלת התלמיד מהדבור (דוקא
The aspect of Malchus — the source of Beriah, Yetzirah, and Asiyah — receives from Ze'eir Anpin and transmits into the worlds of BY”A.	דבחינת המלכות — מקור דבריה יצירה עשיה — מקבלת מזעיר אנפין ומשפעת בעולמות דבי"ע
As is known in the matter of the phrase: “And all this is with faith, and it is established upon us” — that the aspect of Malchus is both a recipient and also a transmitter.	וכידוע בענין "ואמונה כל-זאת וקנים עלינו" — שבבחינת המלכות היא בחינת מקבל וגם בחינת משפיע
That is: she receives from Ze'eir Anpin and transmits into Beriah, Yetzirah, and Asiyah. And this is the concept of the union of Ze'eir Anpin and Nukvah:	דהינו — שמקבלת מזעיר אנפין ומשפעת לבריה יצירה עשיה, וזהו ענין יחוד ז"א ונוקבא
The aspect of the end and lowest level of the Infinite — Ze'eir Anpin — is the mashpia (transmitter), and Malchus — the source	שבבחינת סוף ותחתית המדרגות שבאין-סוף — בחינת זעיר אנפין — הוא משפיע, ובחינת מלכות — מקור הנבראים — ובחינת המלכות משפעת לבי"ע

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

of the creations — is the recipient. And Malchus transmits to BY" A.	
That is, Ze'eir Anpin and Malchus are called mashpia and mekabel — for Ze'eir Anpin draws and brings down the Infinite Light. It is the conclusion of the body of Atzilus — the conclusion of the Infinite realm — and it transmits into Malchus, the source of BY" A.	דהיגו: זעיר אנפין ומלכות נקראים משפיע ומקבל, כי זעיר אנפין מוריד וממשיך אור-אין-סוף — והוא בחינת סיום גוף דאצילות — והוא סיום עולם האין-סוף כו', ומשפיע למלכות מקור דבי"ע
In more specific detail, Ze'eir Anpin is also a recipient — for it receives light from above. So in relation to what is above it, it is a mekabel, but in relation to Malchus, it is a mashpia.	ובפרטיות גם בחינת זעיר אנפין היא בחינת מקבל — שנמשך בו האור מלמעלה — ונמצא לגבי למעלה הוא מקבל, ולגבי המלכות הוא משפיע
And likewise, Malchus is a mekabel in relation to Ze'eir Anpin, and a mashpia in relation to BY" A, etc.	וכמו כן המלכות היא בחינת מקבל לגבי זעיר אנפין, ובחינת משפיע לגבי בי"ע כו'
However, Ze'eir Anpin is essentially in the category of descent and drawing down of the Infinite Light, and in general remains within the levels of the Infinite — so it is fundamentally a mashpia.	אלא שזעיר אנפין הוא בחינת ירידה והמשכה דאור-אין-סוף, ובכללותו הוא במדרגות שבאין-סוף — ולכן הוא בחינת משפיע בדרך כלל
And the aspect of Malchus is the source of BY" A — so in general, it is a mekabel from the Infinite Light within Ze'eir Anpin, etc.	ובחינת המלכות היא בחינת מקור דבי"ע — לכה בכוללותה היא בחינת מקבל מאור-אין-סוף שבזעיר אנפין כו'
His light is in relation to a recipient with limitation, etc. And all this can be understood through the analogy of the influence of a teacher to a student — that the student is not at all in the same category as the teacher. Therefore, the teacher is compelled to constrict the intellectual flow and reduce it completely, so that it is in a highly limited form, only according to the capacity of the student's vessel and not more.	אורו בבעל גבול כו'. ויובן כל זה עד"מ בהשפעת הרב לתלמיד שהתלמיד אינו בערך הרב, על כן מכרח הרב לצמצם את שפע השכל ולהמעיטו בתכלית שיהא באפן מצמצם רק כפי ערך כלי התלמיד ולא יותר
And even after he has constricted it appropriately, still — before it is revealed through speech to the student — this intellect remains wondrous and separate from the student's vessel, even though it has already been constricted to match his capacity.	והנה גם כשצמצם כפי הראוי, עכ"ז קודם שנתגלה בדבור אל התלמיד, הרי שכל זה מפלא ונבדל עדיין מכלי התלמיד, גם שנתצמצם כבר כפי מדת קבלתו
Because this constricted intellect has not yet come into revelation through speech and is still encompassed within the intellect of the teacher — it remains within the realm of the teacher's understanding and grasp.	דמאחר ששכל זה המצמצם לא בא עדיין בגילוי בדבור, והוא כלול בשכל הרב, הרי הוא עדיין מערך שכל והשגת הרב

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ תקת

(Now, the intention is not that it is on the level of the essential intellect of the teacher — because the totality of this intellectual content, even its inner aspect, is incomparable to the teacher's essential intellect, even in relation to its externality, as will be explained.)	ואין הפונה שהיא בערך שכל העצמי של הרב — דכללות השכל הזה גם פנימיותו אין ערך לגבי השכל העצמי של הרב, אפילו לגבי החיצוניות שבו כו' כמו (שי"תבאר)
Rather, the meaning is that the externality of the teacher's intellect — i.e., what emerges after the constriction of his essential intellect and is now relevant to the recipient — even then, the teacher's understanding of the subject is not comparable to the student's.	אלא הפונה דבחינת החיצוניות של שכל הרב — הינו מה שפא אחר צמצום עצמות שכלו, והוא שי"ף אל המקבל — הרי אינו דומה מה שהרב יודע בענין הזה בהשגתו למה שהתלמיד יודע בענין
That is, the teacher's intellect and understanding which is enlothed and constricted within that constricted intellect — according to the measure of the student — before it is revealed in speech, still radiates within it a trace of the teacher's understanding, which is entirely beyond the student.	והינו שכל והשגת הרב המלוכש ומצמצם בשכל זה המצמצם כפי ערך התלמיד כו', הנה קדם שנתגלה בדבור מאיר בזה בגילוי קצת עדיין שכל והשגת הרב בזה
Because the student is only able to receive from the teacher's speech — not from the essence of the teacher's understanding, even if it has already been constricted according to the student's capacity.	שאין ביכלת התלמיד לקבל רק מדבור הרב, לא מעצם השגת הרב, גם שהוא בצמצום לפי ערך קבלת התלמיד כו'
(And this is the reason why the beginning of revelation to another is specifically through speech and not before — because the light of the intellect, as it is before being drawn into speech, is not yet in the realm of the recipient, even though it has already been constricted to fit the recipient's vessel. Nevertheless, it still radiates within it some degree of the teacher's comprehension of the subject, etc., as above.)	ונהי הטעם מה שהתחלת הגילוי אל הזולת הוא מדבור דוקא — לא קדם לכן — מפני שאור השכל כמו שהוא קדם המשכתו בדבור — אינו עדיין בערך המקבל, עם היותו שכבר נתצמצם לפי ערך כלי המקבל — מפל מקום מאיר בו עדיין בגילוי קצת שכל (והשגת הרב מה שהוא יודע בענין הזה כו' כנ"ל)
Nevertheless, this constricted intellect — since it has already been constricted according to the measure of the recipient's vessel — does become the source for the student's reception through speech, like a source that flows in concealment and is then revealed.	ואמנם, בודאי — צמצום שכל זה — מאחר שנתצמצם כפי מדת כלי המקבל — הרי נעשה מקור לקבלת התלמיד על-ידי הדבור, כמו מקור הנובע בהעלם ומתגלה אחר-כך
So too, this intellectual source flows in concealment while still by the teacher, according to the constriction suited to the recipient — and it is revealed through speech to him.	כך בחינת מקור זה הוא נובע בהעלם בהיותו אצל הרב המשפיע — לפי צמצום המקבל — ומתגלה בדבור אליו כו'

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

But the essential light of the intellect which the teacher wishes to impart (i.e., its external dimension that is already in the teacher, and which pertains to the student), as it exists before being constricted to the recipient's measure — it is still above becoming a source for the student's understanding via speech.	אבל עצם אור השכל שרוצה הרב להשפיע — (הינו בחינת חיצוניותו שזכר נמצא אצל הרב מה ששייך אל התלמיד) — כמו שהוא קדם שצמצם לפי מדת כלי המקבל — הרי הוא למעלה עדיין מלהיות מקור להשגת התלמיד עלי ידי הדבור
For it is still considered part of the essence of the teacher's comprehension — meaning it still contains the power and understanding of the teacher, etc.	פי נחשב עדיין מעצם השגת הרב — (הינו שיש בזה 'עדיין כח שכל והשגת הרב כו
And nevertheless, it has relevance and connection to the constricted understanding that exists in the teacher according to the student's capacity — which is called the source for the student's reception.	ועל-כל-פנים יש לה ערך ויחס עם השגה המצמצמת שאצל הרב כפי מדת כלי המקבל — שנקראת מקור לקבלת התלמיד הנ"ל
For the totality of this intellectual concept is something that pertains to the recipient — only that it has not yet been constricted according to the recipient's vessel.	שהרי כללות השכל הזה הוא מה ששייך אל המקבל — אלא שלא נמצא נחצמצם עדיין כפי כלי המקבל
And therefore, even though it is not yet a source for the recipient's comprehension, it nonetheless has relevance and connection to the constricted comprehension that fits the recipient.	ולזאת — גם שאינו מקור עדיין לקבלת המקבל — מכל-מקום הרי יש לו ערך ויחס אל השגה המצמצמת 'כפי מדת המקבל כו
However, even that has no comparison to the actual essence of the teacher's own comprehension — meaning how the concept is grasped by the teacher himself before he intends to transmit it.	ואם כן — גם היא אין לה ערך לגבי עצם השגת הרב ממש — דהינו, כמו שהשכל משג לרב עצמו קדם שרוצה להשפיע
For then, even the external aspect is completely different — and it is known that in the essential comprehension of the teacher before he constricts himself to bring down the intellect appropriate to the recipient, even the external dimension of the intellect is completely separated from the recipient.	דאז גם החיצוניות הוא באו"א לגמרי. ובדוע, דבצמצם השגת הרב עצמו קדם שצמצם עצמו להביא אור שכל השייך אל המקבל — הנה גם החיצוניות שבהשכל נבדלת בערך לגמרי מהמקבל
For even the external aspect is like the inner aspect — and no distinction is recognized at all between them. And it is not in the category of influence and drawing down to another at all — just like the very essence of the comprehension, which is not at all within the realm of descending flow to any recipient whatsoever, etc.	כי גם החיצוניות היא כמו הפנימיות, ואינו נכר כלל בין החיצוניות להפנימיות, ואינו בגדר השפעה והמשכה לזולתו כלל — כמו בחינת עצמות השגתו ממש — שאינו בערך ירידת שפע לשום מקבל כלל 'כו

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

And when he wishes to transmit this intellectual light — which is grasped by himself — to bring it to another, he must undergo a constriction within his very essence and being. Through this, the intellectual light descends into a completely different state than it is for himself, etc., aside from the further constriction according to the recipient's limited capacity, etc.	וכאשר ירצה להשפיע אור שכל זה המשג לעצמו — להביא ליולתו — צריך לבוא לידי צמצום בעצמותו ומהותו, שעל ידי זה בא אור השכל באו"א מכמו שהוא לעצמו כו', מלבד מה שמצמצמו לפי ערוך מדת כלי המקבל כו
For in truth, this constriction in the essence of his understanding — in order to bring an intellectual light appropriate to the student — is a vastly greater constriction than the second type, which is due to the smallness of the recipient's vessel.	דבאמת, צמצום זה בעצם השגתו ממש — להביא אור שכל השני אל התלמיד — הוא צמצום עצום הרבה יותר מהצמצום הבית שהוא מפני מעוט כלי המקבל
Because the constriction due to the recipient's limitation is not a true constriction in the essence of the intellect — it merely conceals it, shortens it, and diminishes it so it can be received, etc.	כי הצמצום בסבת מעוט כלי המקבל — אינו צמצום אמיתי בעצם השכל, רק שמעלימו ומקצרו וממעטו 'באופן שיתקבל כו
But the constriction he undergoes when he wishes to transmit — i.e., to bring an intellectual light suitable for the student — involves the essence of the intellect descending from its exalted and profound state, and becoming an intellectual light for a recipient who is utterly incomparable to him.	אבל הצמצום שמתצמצם בשרוצה להשפיע — דהינו, להביא אור שכל השני אל התלמיד — הרי עצם השכל ירד ממהותו ועצמותו כמו שהוא לגבי עצמו בתכלת העלוי והעומק, ולהיות אור שכל אל המקבל 'שבאין ערוך לגבי עצמו כו
It follows that there are three types of constriction: the first — the constriction of the essential intellectual light of the teacher to bring forth an intellect that is relevant to the recipient (this being the most profound constriction, as above);	ונמצא שיש פאן ג' מיני צמצומים: הא' — צמצום אור עצם שכל הרב להביא אור שכל השני אל המקבל כו' ((והוא הצמצום היותר עצום כו' כנ"ל
The second — the constriction of that intellectual light so that it matches the capacity of the recipient's vessel;	והבית — צמצום אור שכל זה שיהא כפי מדת כלי המקבל כו
And the third — after it has already been constricted according to the recipient's vessel, it becomes further constricted in speech, through which the recipient perceives. The intellectual content perceived through speech is vastly distant from the intellectual light as it was in the teacher before it entered speech — even if already constricted for the student's sake.	והג' — לאחר שנתצמצם כבר כפי אופן כלי המקבל, מתצמצם עוד בדבור, שממנו משיג המקבל — אשר רחוק ערוך השכל המשג בדבור לשכל שאצל המשפיע קדם באו לדבור, גם שהוא מצמצם רק כפי כלי המקבל כו' כמו שנתבאר לעיל

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

(And it may be said that the first constriction corresponds to the two letters Yud and Heh, as mentioned earlier [in the maamar “Kedoshim Tihyu”]; the second constriction is the letter Vav — though there it was explained as the drawing down and revelation to the recipient, here it refers to the measure already set by the teacher according to the recipient’s capacity, and it is all one; the third constriction corresponds to the final Heh, etc.)	ויש לומר, דצמצום הא' כולל ב' אותיות יו"ד ה"א) שנתבאר לעיל [בד"ה קדושים תהיו], וצמצום הבית הוא הצמצום דאות וו — אלא ששם נתבאר שהוא בחינת המשכה וגילוי אל המקבל, ולפי המבואר כאן — הוא הכל במשפיע, כמו שקבר נמדד כמדת כלי המקבל, והכל אחד הוא; וצמצום הג' הוא ענין אות ה"א אחרונה כו
Now, the teacher’s speech is the source of the student’s comprehension, for the student hears and receives the intellect from the teacher’s speech.	והנה דבור הרב — הוא מקור להשגת התלמיד — השומע ומקבל מן הדבור — דהרי כל השגת התלמיד היא מזה השומע השקל מדבור הרב
But certainly, the comprehension that the student derives from the speech is not the same as the intellectual light as it exists within the speech itself.	הנה בודאי — השגת התלמיד מן הדבור — אינה כמו השקל המשג דבור מצד עצמו
That is: the student does not grasp the entire intellect contained within the speech — even though the intellect has already been constricted according to the letters of speech, which themselves receive and carry the light of the intellect, etc.	והינו — שאין התלמיד משיג כל השקל המלובש בדבור, גם שהשקל מצמצם לפי צמצום חלקי אותיות הדבור — המקבלות אור השקל — שאותיות אלו נושאות את השקל כו
Nevertheless, what the recipient hears and grasps through the letters of speech is with much greater constriction. And this is a fourth level of constriction — for even the surface grasped by the recipient, the letters of speech themselves, are also constricted and only convey a portion — the external aspect alone, etc.	מכל-מקום, מה שהמקבל שומע ומשיג על-ידי אותיות הדבור — הוא בצמצום גדול הרבה יותר, וזהו צמצום ד' כו' — שגם השטח הנתפס במקבל — שהן אותיות הדבור כו' — מתצמצם גם כן, ואינו מקבל רק מקצת מזה — בחינת חיצוניות לבד כו
However, it is understood that even this constriction of intellect within the letters of speech is not truly a limitation or reduction — only in relation to those receiving from the speech.	אבל זה מוכן — שגם צמצום השקל שבאותיות הדבור — אינו צמצום ומעוט אלא לגבי המקבלים מן הדבור
For to the speaker himself, it cannot be considered a constriction — he knows all the depth and inner dimensions of the intellect, etc.	אבל המדבר עצמו — אי אפשר שיהיה צמצום לגביו — שהרי הוא יודע בזה כל עמק ופנימיות השקל כו
Since he is the one speaking — how could the intellect grasped by him truly become limited for him due to the physical air of articulated speech?	מאחר שהוא המדבר עצמו — איך יתצמצם אצלו באמת השקל המשג אצלו בסביבת אמירת האותיות בקהל הפה הגשמי

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

Even though the light of intellect has truly been limited and diminished within the speech — nevertheless, it is not limited in relation to the essence of the speaking soul at all, etc.	גם שבאמת הוגבל ונתמעט אורו בדבור כו', מכל מקום — אינו מגביל לגבי עצם נפש המדברת קלל כו
And behold, it is known that speech receives from the middos (emotions) in the heart through the intermediary of the <i>breath of the heart</i> , which breaks forth and emerges through the five outlets of the mouth, as is known.	והנה ידוע שהדבור מקבל מן המדות שבלב על-ידי אמצעיית הקלל הלב שבוקע ויוצא בה' מוצאות הפה פידוע
And all the details of the division of the letters of speech in their revelation — they are all first in the <i>breath of the heart</i> , from which the speech issues.	וכל פרטי התחלקות אותיות הדבור בגילוי — כלן הם תחלה בהקל הלב, שמשם נמצא מוצא הדבור
Now, the source of speech in the heart is already something that has been measured and constricted according to the vessel for receiving speech — and this is a constriction relative to the essence of the actual middos in the heart, namely Chessed, Gevurah, Tiferes, etc.	והנה מקור הדבור שבלב — זהו מה שנומדד ונתצמצם לפי ערך כלי קבלת הדבור — והוא בחינת צמצום 'לגבי מהות המדות עצמן שבלב, בחינת חג"ת כו
This [constricted source] is the level of the <i>source</i> that transmits into speech — but the essence of the middos themselves (Chessed, Gevurah, Tiferes) are still beyond being expressed in speech.	והוא בחינת המקור המשפיע אל הדבור. אבל עצם המדות — חג"ת — הן למעלה צדין מלהשפיע בדבור
Nevertheless, these are also emotions that have already come into a revealed state — which then come into speech. And it is known that the entire concept of middos is only for the purpose of revelation to another — for for oneself, middos have no relevance, only for the other, as is known.	מכל מקום — הרי זה גם כן מה שנתהוה כבר מדות בהתגלות שבאים אחר כך בדבור. וכידוע — דקללות ענין המדות הן בשביל הגילוי אל הזולת — כי לעצמו אינו שייך ענין המדות כי אם אל הזולת פידוע
If so, then even the essence of the middah — the level of Chessed, Gevurah, Tiferes as they are — once it is already in the category of <i>middah</i> , it is already for the sake of speech, etc.	וא"כ גם עצם המדה — בחינת חג"ת שבה — אחר שיהיא כבר בבחינת מדה — הרי זה בשביל הדבור כו
And this itself is a constriction relative to the essence of the <i>middah</i> — i.e., the reasoning and intellect within the <i>middah</i> , which never becomes enclosed within speech. For example, when one speaks words of love — what becomes revealed is only the emotion, not the reason and intellect behind it.	והרי זה גם כן צמצום לגבי עצמות המדה ממש — הינו, בחינת הטעם והשכל שבמדה — שזה אינו בא קלל בהתלבשות בדבור. וכמו המדבר דברי אהבה — 'הרי מה שנתגלה הוא רק המדה, לא הטעם והשכל כו
All the more so the level of intellect above that, etc., as will be explained.	וכל שכן המדרגה שבשכל שלמעלה מזה כו', וכמו שיובן תכר

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

It follows, then, that there are also here three levels of constriction: the first — to come into the category of <i>middah</i> , to become relevant to speech. (For from intellect alone — without the intermediary of <i>middos</i> — it would not be possible to express anything in speech.)	ונמצא — יש כאן גם כן ג' צמצומים: הצמצום הא' — לבוא לכלל מדת, להיות שיך להשפעה אל הדבור (שמשכל לבד — שלא על-ידי אמצעות המדות — לא יהיה אפשר להיות השפעה בדבור כו)
The second — the constriction of the <i>middah</i> according to the form of the speech vessel's capacity;	והבית — צמצום המדה כפי אופן קבלת כלי הדבור כו
The third — the constriction of the speech vessel itself, for even after the <i>middah</i> has been constricted according to the form of speech, still within speech itself the light becomes further constricted and limited, etc., as explained above regarding intellectual flow via speech.	והג' — צמצום כלי הדבור — שגם לאחר שנתצמצמה המדה לפי אופן הדבור, הנה בדבור גופא מתצמצם ונגבל האור כו' כנ"ל בהשפעת השכל על-ידי הדבור כו
And there is a fourth constriction — that the listener and recipient of the speech does not receive the entire light and flow within the speech — only a radiance, a partial glimmer from it, etc.	ועוד צמצום ד' — שהשומע והמקבל את הדבור — אינו מקבל את כל האור והשפע שבדבור, רק הארה ומקצתו ממנו כו
And from all this, the analogy can be understood as it applies Above, in the levels of Ze'eir Anpin and Nukvah of Atzilus, who are called mashpia and mekabel.	והדגמה מכל זה — יובן למעלה בבחינת ז"א ונו"ק דאצילות שנקראו משפיע ומקבל
And the matter is as follows: Behold, it is known that Ze'eir Anpin (Z"A) is the level of the middos (emotions) of Atzilus — Chessed, Gevurah, Tiferes, Netzach, Hod, Yesod — which receive the general lights of influence from the Essence of the Emanator through the agency of Chochmah and Binah, which become en clothed within the middos. These are called Abba and Imma of Atzilus — in the manner of the intellect being en clothed within emotions in a human being below, as will be explained.	והענין הוא: דהנה ידוע דזעיר אנפין הוה הו בחינת מדות דאצילות — חג"ת נה"י — המקבלים כללות אורות ההשפעה מעצמות המאציל באמצעות חכמה ובינה שמתלבשים במדות — שנקראו אבא ואמא דאצילות — על דרך משל התלבשות השכל במדות למטה באדם המתחתון, וכמו שיתבאר
And it is stated in Eitz Chayim that the Nukvah (female aspect) of Ze'eir Anpin receives from the chest of Ze'eir Anpin and below — which corresponds to the speech below, which receives from the breath of the heart. This happens through the constriction of the middos, so they will match the capacity of the vessel of speech, as explained above.	ואיתא בעץ חיים — דנוקבא דזעיר אנפין מקבלת מהתורה דזעיר אנפין ולמטה — והינו על דרך משל כמו הדבור שלמטה שמקבל מהכל הלב — שזהו על ידי צמצום המדות להיות כפי ערך כלי הדבור כנ"ל
So too above — there is a constriction of the middos within Ze'eir Anpin, to serve as the source for the supernal speech, which is Malchus. This is the aspect of Yesod of Ze'eir Anpin which transmits to Malchus.	כמו כן למעלה — הוא בחינת צמצום המדות שבזעיר אנפין להיות מקור לדבור העליון — דמלכות. והוא בחינת יסוד דזעיר אנפין המשפיע למלכות

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

And this is the second constriction, for the first constriction is the constriction of the essence of the middos of Ze'eir Anpin — to come into a state of revelation and into the category of influence to the supernal speech.	וזהו צמצום הבית, כי צמצום הא' הוא בחינת צמצום עצם המדות דזעיר אנפין — להיות באים לכלל גילוי ולכלל בחינת השפעה אל הדבור העליון
And the third constriction is the constriction of speech itself — after it receives from the constricted middos, etc.	וצמצום הג' — הוא בחינת צמצום הדבור עצמו — 'לאחר שמקבל מצמצום המדות כו
And speech is the source of all beings within the realm of limitation in Beriah, Yetzirah, and Asiyah — as it is written: "By the word of Hashem, the heavens were made..."	והדבור הוא מקור כל בעל גבול דבריאה וצירה ועשייה — כמו שכתוב "בדבר ה' שמים נעשו" כו
And created beings cannot receive from anywhere except from the level of speech — the level of Malchus.	ואי אפשר לנבראים לקבל אלא מבחינת הדבור — בחינת המלכות
For if they were to receive from the middos of Atzilus — even from their constricted form, meaning even when they serve as the source for all the details of speech — they would be entirely nullified from the bounds of their limited existence.	כי אם היו מקבלים מבחינת המדות דאצילות — גם מבחינת צמצום שלהם — הינו, גם כשהן בבחינת מקור להשפיע כל פרטי הדבור — היו מתבטלים 'ממציאות הגבלתם לגמרי כו
Just as, by analogy, a student who listens and receives from the speech that reaches him in limited form — it is impossible for him to receive from the actual middos in the teacher's heart, even after they have already been constricted, etc.	וכמו על דרך משל — התלמיד השומע שמקבל מן הדבור שפא אליו בהגבלה — ואי אפשר לו לקבל מן המדות שבלב של המשפיע — גם אחר הצמצום שלהן 'כו
So too, the worlds cannot receive from Ze'eir Anpin — only from Malchus, as explained above.	כן גם כן — אי אפשר לעולמות לקבל מבחינת זעיר אנפין — רק מבחינת המלכות דוקא, וכמו שנתבאר לעיל
And the matter of the unification of Ze'eir Anpin and Malchus is that the supernal speech rises to receive from the constricted middos of Ze'eir Anpin of Atzilus, and the middos of Ze'eir Anpin are constricted and united in order to influence speech, etc.	וענין יחוד זעיר אנפין ומלכות — הינו, שהדבור העליון עולה לקבל מבחינת צמצום המדות דזעיר אנפין דאצילות, והמדות דזעיר אנפין מתצמצמים ומתחברים 'להשפיע לדבור כו
And afterwards, the supernal speech descends to influence below, etc.	'ואחר כך יורד הדבור העליון להשפיע למטה כו
And it is understood that regarding the essence of the light of the mashpia — the middos and the speech — in the level of Ze'eir Anpin and Nukvah, there is no difference between the constriction of the middos and the constriction of the speech, etc., as explained above in the analogy.	ומכן, דלגבי עצם אור המשפיע — ומדות ודבור בבחינת זו"נ — אין חלוק בין צמצום המדות לצמצום הדבור כו' וכן"ל במשל

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ תקת

And with all this, it will be understood why Ze'eir Anpin and Malchus of Atzilus are called the general intermediaries between the Essence of the Emanator and the limited created beings.	ובכל זה יובן מה שזו"נ דאצילות נקראו ממוצעים קללים בין עצמות המאציל לנבראים בעל גבול ותכלית
For the level of Ze'eir Anpin is the one who influences into speech — through the two constrictions mentioned above: the constriction of His essence (this is the first constriction above), and the second — the constriction that matches the preparation of the recipient, i.e., according to the vessel of speech, etc.	להיות כי בחינת זעיר אנפין הוא המשפיע לדבור על-ידי ב' צמצומים שנתבאר לעיל: בחינת צמצום עצמותו (וזהו צמצום הא' הנ"ל), והבית — שמתצמצם 'כפי' הכנת המקבל, הינו כפי כלי הדבור כו
And this is the aspect of a recipient — that first he receives from the Emanator, and becomes constricted through the aforementioned constrictions. Then, through him, the light of the Emanator is drawn downward into speech, the source of all recipients.	והוא בחינת מקבל תחלה מהמאציל, ומתצמצם בצמצומים הנ"ל, ואז נמשך על-ידו אור המאציל למטה בדבור — מקור כל המקבלים
And similarly, from the level of Malchus to Beriah, Yetzirah, and Asiyah — there are also two such constrictions: the first is the constriction of the essence of its reception, and this is when it descends into a state of influence through speech when speaking to another. This is not similar to the speech of its essence, etc. (see further in the maamar “Lehavin Mah Shekasuv” in <i>Ohr HaTorah</i> parshas Gimmel).	וכן גם כן — מבחינת מלכות לבריאה יצירה ועשיה — גם כן ב' צמצומים כאלה: צמצום עצמות קבלתה, והוא מה שפאח בבחינת ירידה להשפיע בדבור — כשמדברת לזולתו — שאינו דומה לדבור עצמותו כו' (עמו"ש על דרך זה בד"ה "להבין מה שכתוב" (באזרות חיים סימן פ"ג
And the second is the constriction of the limitation of speech — which becomes a source for the listening recipient, who only comprehends the merest edge of it, etc., as explained above.	והבית — צמצום הגבלת הדבור — שנעשה מקור אל המקבל השומע — שאינו משיג רק אפס קצהו כו', כנ"ל
And through the aspect of the unification of Ze'eir Anpin and Nukvah — through both of them — the light of the Emanator is drawn and connected into the created beings. They then have a connection [to Him], whereas without them, there would be absolutely no comparison or relation whatsoever between them.	ועל-ידי בחינת יחוד זעיר אנפין ונוקבא — על-ידי שניהם — נמשך ומתחבר אור המאציל לנבראים, ויש להם חבור, ובלעדיהם — אין ערך כלל וכלל ביניהם כו'
It thus emerges that, in general, Ze'eir Anpin and Malchus are called the aspect of the intermediary between the Emanator and the created beings, etc.	ונמצא — בכללות — נקראו ז"א ומלכות בחינת ממוצע בין המאציל לנבראים כו
And from here we must explain the matter of the elevation of Malchus to become in the state of Panim b'Panim (face to face) and equal in stature, etc. First, there must be the state of concealment and contraction of Malchus — for it to be only in the	ומעתה צריך לומר ענין עלית המלכות להיות בבחינת פנים בפנים ושיוין בקומתן כו', ותחלה צריך לומר בחינת ההסתר והצמצום דמלכות להיות רק בבחינת נקודה תחת היסוד, ואחר כך בבחינת אחר באחר, ואחר כך פנים בפנים כו

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

aspect of a point beneath Yesod. Afterwards, it enters the state of Ach b' Ach (back to back), and afterwards Panim b' Panim, etc.	
To explain this concept, we need to understand the influence of intellect into emotions — which also involves the three aforementioned constrictions that occur from the middos into speech. For the intellect and middos themselves are called mashpia and mekabel — since the middos receive from the intellect and are born from it, as is known, that Chochmah and Binah are called Abba and Imma, the progenitors of the middos, etc.	וביאור הענין — צריך להבין בהשפעת השכל במדות — שיש בזה גם כן ג' צמצומים הנ"ל שמן המדות אל הדבור, כי גם השכל והמדות נקראים משפיע ומקבל, שהמדות מקבלים מן השכל ונולדים ממנו, וכידוע 'דחכמה ובינה נקראו אבא ואמא המולידים המדות כו
The concept is as follows: it is known that every middah is composed of ten aspects, which in general are included in three levels — Chabad, Chagas, and Nehiy. For example, the middah of Chessed includes all three — and these are the categories of instinctual (טבעי), felt (מורגש), and intellectual (מושכל).	והענין הוא — דהנה ידוע דכל מדה כלולה מי' שהיא נכלל בדב"ל בג' מדרגות — חב"ד, חג"ת, נה"י. וכמו מדת החסד כלולה מג' אלה — והן בחינת מטבע, מרגש, משכל
The level of <i>mutba</i> (instinctual) is the aspect of Nehiy within the middah — which is the vessel of the influence alone, and does not contain sensation, vitality, or emotional arousal in the middah, only influence in actual deed, as explained elsewhere.	מטבע — הוא בחינת נה"י שבמדה — שזהו בחינת כלי ההשפעה של המדה לבד, ואין בזה הרגשת חיות והתעוררות בהתפעלות המדה, כי אם בחינת השפעה לבד, וכמו שכתוב במקום אחר
For Netzach and Hod are called “beams of willow” which have no taste or scent, etc.	דנצח והוד נקראים "בני ערבות" שאין בהם טעם וריח כו
Just like someone who acts kindly only out of victory — but does not truly possess the middah of kindness in his heart — and so there is no life or arousal in it at all.	וכמו המתחסד רק מצד הנצחון, לא שיש מדת החסד באמת בלבו — ממילא אין בזה חיות והתעוררות כלל כו
Likewise, the actual influence of the middah usually comes after the emotional arousal of kindness in the heart has already faded — and what remains is only the influence in actuality.	וכן דרך כלל — השפעת המדה היא לאחר שקבר נעלם התעוררות החסד שבלבו, ונשארה רק השפעה בפעול כו
Perhaps this is why it is called <i>mutba</i> — like all natural phenomena that do not arise from emotional excitement or inner vitality, but from a fixed, embedded tendency.	ואפשר שמה שנקרא זה "מטבע" — הוא ככל ענין טבעי — שאינו נעשה מצד התעוררות בדבר ומצד 'הרגשת החיות בזה, כי אם מצד ההטבעה לבד כו
The level of <i>murgash</i> (felt) is the essence of the middah of Chessed before it is expressed in influence. This is the aspect of Chagas within the middah — namely, the emotional arousal and vitality in the middah's experience, which is the core of the middah. This is still above influence.	ובחינת מרגש — הוא עצם בחינת החסד קדם שמשפיע, והוא בחינת חג"ת שבה — והינו, בחינת התעוררות המדה בבחינת חיות מרגש ובהתפעלות בענין — שזהו עצם המדה, שלמעלה עדיין מהשפעה

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

And as is known, the core of the middah is not yet suitable for action, and cannot be expressed in speech — like one who is overwhelmed in an emotional state and cannot speak, etc., as known.	וכידוע — דעצם המדה אינו שיף עדיין לפעל, ואי אפשר לבוא בדבור — וכמו בתוקף ההתפעלות — אינו יכול לדבר כו' כידוע
Thus, it is still above influence and actual revelation, etc.	ואם כן — הרי זה למעלה עדיין מהשפעה וגילוי ממש כו'
The level of <i>muskal</i> (intellectualized) is the reason and intellectual content of the middah of Chessed — which corresponds to the Chabad within it.	ובחינת משכל — הוא הטעם והשכל של מדת הקסד — שזהו בחינת חב"ד שבה כו'
For the birth and revelation of middos comes from intellect — and so there is intellectual investment within the middah after it emerges. This is the reason and intellect within the middah, etc.	כי לידה והתגלות המדות — הוא מן השכל. ולזאת — יש התלבשות שכל במדה לאחר שנתנה המדה — שזהו בחינת הטעם והשכל של המדה כו'
But one must understand — what is the difference between the intellect from which the middah is born, and the intellect invested within the middah, which is called the Chabad within the middah?	והנה יש להבין — מהו ההפרש בין השכל שממנו נולדה המדה, ובין השכל המלוכש במדה — הנקרא חב"ד שבה
The explanation is: that same light of intellect which gives reason, light, and vitality to the middah — it comes through a great constriction and has no comparison to the light of intellect from which the middah was originally born.	אבל הענין — שאותו אור השכל הנותן טעם ואור וחיית אל המדה — הוא שבה בחינת צמצום גדול, ואין לו ערך לגבי אור השכל שממנו נולדה המדה
For that is truly an intellectual concept, within the realm of intellect — not yet related to the world of middos.	שהוא ענין שכלי בעצם — בבחינת שכליים — ולא בבחינת מדה
Whereas the intellect invested within the middah is shaped and filtered only according to the form and character of the middah alone.	מה שאין כן השכל המלוכש במדה — הוא מצטיר רק כפי אופן מהות המדה לבד
By way of analogy: when the light of the intellect decrees and compels a person to love a certain thing due to some understanding or reason, that understanding is drawn from the essence of the intellectual light — and it is an intellectual essence. It merely <i>gives rise</i> to that love by determining and compelling it, but the intellect itself does not yet become emotionally affected by the middah. Rather, the intellect illuminates the matter — and that remains primary.	על דרך דוגמא: כאשר אור השכל יגזר ויחייב לאהב דבר מה מאיזה השפלה וטעם — הנה אותה השפלה נלקחת מעצמות אור השכל, והיא מהות שכלי — רק שהולידה לאותה האהבה בזה שגזרה וחייתה אותה לבד, אבל אינו מתפעל במהות המדה עדיין — כי אם שמאיר אצלו אור השכל בענין, והוא העקר כו'

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

Like a king who judges to acquit or convict based on his intellect — what he judges is the decree of his intellect, and not an emotional middah at all. This is called intellect that leans toward kindness, or intellect that leans toward judgment. These are the aspects of Chessed and Gevurah in the mochin (intellect), which is the leaning toward kindness or judgment.	וּכְמוֹ הַמֶּלֶךְ שֶׁדִּין לְזָכוֹת וְלַחַיִּיב עַל־פִּי שֶׁכָּלוּ — דְּמָה שֶׁדִּין — הוּא חַיִּיב שֶׁכָּלוּ, וְלֹא מִדָּה כָּלָל. וְנִקְרָא "שֶׁכָּל הַנוּטָה כָּלפִּי חֶסֶד" אוֹ "שֶׁכָּל הַנוּטָה כָּלפִּי דִּין" — וְהוּא בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה שֶׁבְּמוֹחִין — שֶׁהוּא הַהֲטָיָה לְחֶסֶד וְלְדִין
But all of this remains in the intellect — it is the Ze'ir Anpin aspect of Chochmah and Binah, the Chessed in Binah and the Chessed in Chochmah — which is only a leaning, but not an emotional reaction within the middah. Everything is still in the category of intellect.	אָבֵל הַכֹּל — הוּא בְּמוֹחִין עֲדִיין, וְהוּא בְּחִינַת ו"ק דְּחוּכְמָה וּבִינָה — בְּחִינַת חֶסֶד שֶׁבְּבִינָה וְחֶסֶד שֶׁבְּחֶכְמָה — שֶׁזֶּהוּ רַק הַהֲטָיָה, אָבֵל לֹא שְׂמֵת־פֶּעַל בְּהַמְדָּה — כִּי אִם הַכֹּל בְּבְּחִינַת שֶׁכָּל כּו
But Chochmah <i>within</i> Chessed refers to when one is emotionally affected in love — in the essence of the middah — and there is intellect and reasoning invested within it. There, the middah is primary, and the intellect is secondary, a mere light that is encloded within the middah.	אָבֵל "חֶכְמָה שֶׁבְּחֶסֶד" — הוּא אַחֲרֵי שֶׁנִּתְפַּעֵל בְּאַהֲבָה בְּמַהוּת מִדָּה — וּמְלוּבֵשׁ בָּהּ שֶׁכָּל וְטַעַם. דִּהְעָקָר — הוּא הַמְדָּה, אֲלֵא שֶׁיֵּשׁ בָּהּ אֹר שֶׁכָּל גַּם כֵּן, וְאֵין זֶה אֹר הַשֶּׁכָּל הַקּוֹדֵם — כִּי אִם הָאֲרָה לְבַד הַמְתַּלַּבֶּשֶׁת בְּהַמְדָּה
And this happens through the aspect of Daas, which draws the light of the intellect into the middos. It is called “Daas that spreads,” and as is known, Daas is the inner dimension of the middos and is called the “key that includes six” — meaning it causes emotional activation of the middos from the intellect and shines intellectual light into the middah.	וְזֶהוּ עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַדַּעַת — הַמְמַשִּׁיף אֹר הַשֶּׁכָּל בְּמִדּוֹת, וְנִקְרָא "דַּעַת הַמְתַּפְשֵׁט", וְכִידּוּעַ — דַּעַת הוּא פְּנִימִיּוֹת הַמִּדּוֹת, וְנִקְרָא "מַפְתֵּחַ דְּכֻלִּיל שֵׁית" — וְהִינוּ, שְׂגוּרִם שִׁיחִיָּה הַתַּפְעֻלוֹת הַמִּדּוֹת מִן הַשֶּׁכָּל, וּמֵאִיר אֹר הַשֶּׁכָּל בְּמִדָּה
But it is only a radiance from the prior intellect (as explained elsewhere — and noted above — that what illuminates within the middah is only a subtle comprehension, etc.), and it is contracted and hidden within the essence of the middah.	אָבֵל הוּא הָאֲרָה לְבַד מֵהַשֶּׁכָּל הַקּוֹדֵם (וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמָקוֹם אַחֵר, וְנִתְחַלֵּל גַּם לַעֲלֹל — דְּמָה שֶׁמֵּאִיר בְּמִדָּה — הוּא רַק הַבְּחִין כו'), וּמִצְמָצֵם וְנִעְלָם בְּמַהוּת הַמִּדָּה כו'
And from this it is understood that the Chabad within the middos comes only after the contraction of the essential intellect which decreed and gave rise to the middah.	וּמִכֵּן מִנָּה — שֶׁבְּחִינַת חב"ד שֶׁבְּמִדּוֹת — הוּא שְׂבָא אַחֲרֵי צְמֻצוֹת עֲצָם הַשֶּׁכָּל שְׂגוּר וְהוֹלִיד אֶת הַמְדָּה
Even though the essential intellect is what obligates the middah — and this is the concept of “Daas that inclines,” where the intellect leans either to acquit or otherwise. This is intellect that inclines toward kindness or judgment — and is the feminine aspect (nukva) of Chochmah and Binah, as explained above — and even more so in the aspect of “Daas that inclines” — as explained elsewhere —	עַם הָיִיתָ שֶׁעֲצָם הַשֶּׁכָּל הוּא שֶׁמְחַיֵּב אֶת הַמְדָּה — (וְהוּא עֲנֵן "דַּעַת נוּטָה" — שֶׁיֵּשׁ הֲטָיָה בְּשֶׁכָּל אִם לְזָכוֹת אוֹ כו', וְהוּא "שֶׁכָּל הַנוּטָה כָּלפִּי חֶסֶד" וְ"שֶׁכָּל הַנוּטָה כָּלפִּי דִּין" — וְהִינוּ בְּבְּחִינַת נִקְבָּא דְּחוּכְמָה וּבִינָה כַּנ"ל — וּבִיּוֹתֵר בְּבְּחִינַת "דַּעַת נוּטָה" — שֶׁבִּנְיָה כו') וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמָקוֹם אַחֵר

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

Nevertheless, this is not called an investment within the middah — for it is not yet emotionally affected by the middah, but is still engaged in the intellectual concept alone.	מכל מקום — אין זה בבחינת התלבשות במדה, שאינו מתפעל במדה עדיין — כי אם מה שטרוד בענין שכלי 'לבד כו
And in order for there to be the level of mochin — Chabad — for the middos, this comes from the subtle remnant (<i>bechen</i>) of the intellect. That is, it is only after the light of the essential intellect has been contracted and concealed, leaving only a radiance. This becomes the aspect of mochin for the middos, etc.	ול להיות בחינת מוחין חב"ד למדות — זהו מהבחת של השכל — דהינו, דוקא לאחר שנתצמצם ונתעלם אור עצם השכל, ונשארה רק הארה לבד — שזה נעשה 'בבחינת מוחין למדות כו
It emerges that here too there are three constrictions: the first constriction is from the inner essence of the intellect into a state of influence — to give birth to the middos. For the inner dimension of the intellect has no connection at all to the middos — only its external dimension. (As was explained above in the maamar <i>Hashamayim Mesaprim</i> .)	ונמצא שיש פאן גם כן ג' צמצומים: צמצום הא' — מן הפנימיות ועצמות השכל לבוא לכלל השפעה להוליד המדות — דפנימיות השכל אינו שיה כלל לענין המדות — כי אם חיצוניותו לבד (וכמו שנתבאר לעיל (בד"ה השמים מספרים
And this is a tremendous constriction — for it to enter a state of influence in the realm of the external alone. (As was also explained above in the analogy of the intellect's influence upon the student — regarding the first constriction.)	וזהו צמצום עצום לבוא לכלל השפעה בבחינת חיצוניות כו' (וכמו שנתבאר לעיל בהשפעת השכל אל 'התלמיד בענין צמצום הא
The second constriction is in that same intellectual light — after it has entered the category of mashpia — when it becomes constricted according to the nature of the middah. This refers to the external aspect of the intellect itself — in the very sevara (reasoning) and conceptual framework — which becomes inclined toward Chessed or Gevurah.	וצמצום הב' — הוא באור שכל זה לאחר שבא לכלל משפיע — שמצמצם רק כפי אופן המדה, והינו בחינת חיצוניות השכל גופא — בעצם השכל והסבא — ול להיות בבחינת ההטיה לחסד או לגבורה — שזהו ענין "שכל הנוטה" כו' או "דעת נוטה" כו
These are the aspects of Chessed, Gevurah, and Tiferes within the intellect — for within the external intellect itself, the Chabad aspect is the essential contemplation and reasoning, without any tilt yet toward kindness or strictness.	שהן בחינת חג"ת שבשכל — דבחינויות השכל גופא — בחינת חב"ד שבו — הוא העיון שכלי בעצם הסבא — ואין בזה שום ההטיה עדיין לחסד ולגבורה כו'
And this is not yet the intellect that <i>obligates</i> the middah — because the middah is not yet apparent in it, for it is still engaged in the intellectual idea itself. Nevertheless, it is still the external aspect of the intellect and has a relationship to the form of intellect that becomes constricted according to the middah — i.e., the inclination toward kindness, etc.	ואין זה עדיין בחינת השכל המחייב את המדה, כי אינו נכר בזה עדיין המדה — כי אם מה שטרוד בעצם השכל. מכל מקום — הוא בחינת חיצוניות השכל, ויש לו ערך ויחס אל השכל המתצמצם כפי אופן המדה — דהינו בחינת ההטיה לחסד כו

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

For the inner essence of the intellect is in a completely different mode — and will never enter into a relationship with the middos. (Even though the middos also come from there, they are altogether different middos — they are <i>midos d'gadlus</i> , like mochin, as explained elsewhere.)	פי בחינת פנימיות ועצמות השכל ממש — הוא באופן אחר לגמרי — ולעולם לא יבוא לכלל שיכות אל המדות כו' (עם היות שמזה באים גם פן מדות, אבל הן מדות אחרות לגמרי, והן מדות דגדולה — שהן כמו מוחין, וכמו שכתוב במקום אחר)
And in the external dimension of the intellect — it does at least come into the category of middos. But the <i>inner</i> aspect of that external intellect is still focused on the core of the concept, and the middah is not yet apparent.	ובבחינת חיצוניות השכל — הרי הוא בא על כל פנים לכלל מדה, אלא שבחינת הפנימיות שבו — הוא הטרדא והעיון בעצם השכלי — ואינו נכר עדיין המדה
This is the level of Chabad within the intellect; and its external aspect is the inclination toward middos — the intellect that leans toward kindness, etc., through the “Daas HaNoteh.” These are the Vav Ketzavos (six directions) within the intellect — the Chagas aspect — which too come only through constriction. This is the second constriction.	וזהו בחינת חב"ד שבשכל, והחיצוניות שבו — הוא בחינת ההטפה אל המדות — "שכל הנוטה כלפי חסד" או כו' על-ידי "דעת נוטה" כו', והן בחינת ו' קצוות שבשכל — בחינת חג"ת שבו — שזהו גם פן על-ידי 'צמצום כו', והינו צמצום הב
The third constriction is when the light of the essential intellect becomes further constricted and concealed, leaving only the subtle <i>bechen</i> — this becomes the mochin of the middos.	וצמצום הג' — הוא שמתצמצם ונתעלם אור עצם השכל, ונשאר רק הבחן — שזהו בחינת המוחין של המדות כו'
The fourth constriction is when these mochin become en clothed within the middah itself — as explained above regarding the four types of constriction in the intellect's influence into speech, etc.	וצמצום הד' — הוא כשהמוחין מתלבשים במדה כו', וכמו שנתבאר לעיל בהשפעת השכל בדבור בד' מיני 'צמצומים כו'
And the analogue from all this will be understood above, in the level of the middos of Atzilus, which receive their Chabad from the light of Chochmah and Binah of Atzilus, through many contractions — in a state of constriction and reduction of the light — for it is the level of Nehiy of Chochmah and Binah that becomes mochin for Ze'eir Anpin.	והנמשל מכל זה יובן למעלה בבחינת המדות דאצילות שמקבלים בחינת חב"ד שלהם מאור חכמה ובינה דאצילות על-ידי כמה צמצומים בבחינת צמצום ומעוט האור, דבחינת נהי"י דחוב"ב נעשים מוחין לז"א
(And in truth, it is the level of Nehiy of Tevunah alone — as was stated above in the maamar <i>Hashamayim Mesaprim</i> .) And this is through the contraction of the Chabad and Chagas of Chochmah and Binah, and only the final level within them becomes the mochin of Ze'eir Anpin.	ובאמת הוא בחינת נהי"י דתבונה לבד — וכמו שנתבאר לעיל בד"ה השמים מספרים) — והינו על-ידי הצמצום בבחינת חב"ד וחג"ת דחוב"ב, ורק בחינת האחרונה שבהם נעשית בחינת מוחין לז"א
And from Ze'eir Anpin to Malchus of Atzilus is likewise through great contraction, as explained above in the analogy of the influence of the middos into speech.	ומזעיר אנפין למלכות דאצילות גם פן על-ידי צמצום גדול כנ"ל במשל בהשפעת המדות לדבור כו'

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

It follows that the illumination of the light of Abba (Chochmah) into Malchus comes only after many diminutions and contractions, for the middos can receive only a very limited ray — that is, the level of Nehiy alone, as above.	ונמצא — בחינת הארת אור אבא במלכות — באה אחר מיעוטים וצמצומים רבים, כי המדות לא יוכלו לקבל רק הארה מצמצמת מאד — דהינו בחינת נהי"י לבד בפ"ל
And even that light — the Chochmah within the middos of Ze'eir Anpin — is received by Malchus only through great contraction, i.e., only through the level of Nehiy, for the Nehiy of Ze'eir Anpin become mochin for the Nukvah, as explained.	וגם זה האור — דחקמה שבמדות דז"א — מקבלת המלכות על-ידי צמצום גדול כו' — והינו על-ידי בחינת נהי"י לבד — דנהי"י דז"א נעשים מוחין לנוקבא כו' בפ"ל
However, in the state of <i>Yichud Panim b'Panim</i> between Ze'eir Anpin and Nukvah, which is Chabad of Ze'eir Anpin in Chabad of Nukvah, then the Chabad of Nukvah receives directly from the Chabad of Ze'eir Anpin itself — and not through the contracted middos with their threefold constrictions.	אבל יחוד ז"א וז"ן בבחינת פנים בפנים — שהוא חב"ד בחב"ד — הרי אז מקבלת בחינת חב"ד דנוקבא מחב"ד דז"א ממש — ולא על-ידי צמצום המדות בבחינת ג' מיני צמצומים הנ"ל
The idea is that the supernal speech (Malchus) is now in a state of complete refinement, worthy of receiving the light of Chochmah and Binah as they are in the middos of Ze'eir Anpin — in the very essence of the middos — without any diminishment or contraction at all.	והענין — דבחינת דבור העליון — הוא בבחינת שלימות המעלה שראוי לקבל בחינת אור דחור"ב שבמדות דז"א — כמו שהוא בעצמות המדות ממש — בלתי מעוט וצמצום כלל
That is, the Chabad of speech receives from the actual Chabad of Ze'eir Anpin, without any reduction or contraction of light at all — just like something poured from one vessel to another, where the essence of the substance remains the same in both vessels.	והינו — שבחינת חב"ד שבדבור מקבל מבחינת חב"ד דז"א עצמן — מבלי ירידת ומעוט האור כלל — רק כמו שהורק מפלי אל פלי — שמהות הדבר בפלי שהורק ממנו — שם ממש כמו שהוא בפלי שממנו נרוק — ואין כאן שנוי המהות כלל, רק שנוי מקום בלבד כו'
Consequently, also in Malchus there is no change in the light. For when the light is constricted in order to shine to the recipient, then, as it is grasped by the recipient, it becomes changed from how it was in the mashpia. (This is the fourth constriction.)	וממילא גם בבחינת מלכות — אינו משתנה האור. דהרי האור המצמצם שמאיר אל המקבל — הרי כמו שנתפס אצל המקבל — הוא משתנה מכמו שנשפע (מהמשפיע כו') (שהוא בחינת צמצום הד')
But that only occurs when a limited light is drawn down. When the light shines in its original form, as it is in the mashpia, it is not changed at all, even when it is grasped by the recipient.	והינו דוקא כאשר נמשך אור מצמצם לבד — אבל כאשר מאיר הוא כמו שהוא במשפיע — אינו משתנה גם כשנתפס במקבל כו'

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

Not like the moon, which receives from the sun, where the light changes in the vessel of the moon. But in the future, “the light of the moon shall be as the light of the sun...” — meaning the sun will shine to the moon, but the light will not be changed in the moon at all from how it is in the sun.	ולא כמו הלבנה שמקבלת אור השמש — שמשתנה האור בכלי הלבנה. אבל לעתיד — והיה אור הלבנה כאור החמה ו"אור החמה" כו' — דהינו — שהחמה תשפיע ללבנה — אבל לא יהיה שנוי האור כלל בלבנה מכמו שהוא בחמה כו'
Like the student who grasps the essence of the teacher's understanding exactly as it is within the teacher — and the student's comprehension is not changed at all from that of the teacher. It is just like pouring from vessel to vessel. Not like the earlier analogy where the influence was altered through many constrictions, as above.	וכמו השגת התלמיד מהות השגת הרב — כמו שהיא אצל הרב ממש — ולא ישתנה השגת המקבל מהשגת המשפיע כלל וכלל — רק כמו שהורק מפלי אל פלי — ולא כמו המשל הנ"ל ברב ותלמיד שגשגתה השפעה בריבוי צמצומים כו' כנ"ל
And this is the concept of <i>Panim b'Panim</i> — Chabad of Ze'eir Anpin in Chabad of Nukvah — not like when she receives her Chabad from the Chagas of Ze'eir Anpin, where the light of intellect is more constricted, especially from the level of Ze'eir Anpin's chest, which is a greater contraction — namely the Nehiy of Ze'eir Anpin, the <i>mutba</i> level, which is only a vessel of outward influence.	וזהו ענין פנים בפנים — חב"ד דז"א בחב"ד דנוקבא — ולא כמו שהיא מקבלת בחינת חב"ד שלה מבחינת חג"ת דז"א — שבהם מצמצם יותר אור השכל, ובפרט מבחינת חנה דז"א — שהוא צמצום יותר — והינו בחינת נהי"י דז"א — בחינת "מוטבע" — שהן בחינת פלי ההשפעה לחוץ לבד כו' — שזהו בחינת צמצום הג' שבמדות — רק כפי קבלת הדבור לבד כו'
When the Chabad of Nukvah is united with the Chagas of Ze'eir Anpin, this is the state of “right and left and the bride in between.” But <i>Panim b'Panim</i> is the unification of Chabad of Nukvah with the actual Chabad of Ze'eir Anpin.	וכאשר בחינת חב"ד דנוקבא — בבחינת יחוד בחג"ת דז"א — על זה נאמר: "מינא ושמאלא וביניהו כלה" כו' — אבל בחינת פנים בפנים — הוא יחוד בחינת חב"ד דנוקבא בחב"ד דז"א עצמן כו'
And according to the above, we can understand what is written: “Ali Be'er, Anu Lah.” Behold, our Sages said: “Bereishis — for the sake of Yisrael, who are called Reishis (beginning), and for the sake of the Torah, which is called Reishis.” For the main purpose of the world's creation was for these two things.	ועל-פי הנ"ל יובן מה שכתוב "עלי באר ענו לה", דהנה אמרו רז"ל: "בראשית — בשביל ישראל שנקראו ראשית, ובשביל התורה שנקראה ראשית", דעיקר בריאת העולמות היה בשביל שני דברים אלו
The explanation is as follows: our Sages said that Hashem desired to have a dwelling in the lower realms — meaning, that there should be a revelation of the Essence of the Infinite Light (Atzmus Ein Sof) below.	והענין הוא — דהנה אמרו רז"ל: "נתאוו הקדוש-ברוך-הוא להיות לו דירה בתחתונים" — והינו, להיות גילוי בחינת עצמות אור-אין-סוף למטה

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

For although in any case “the whole earth is full of His glory,” nevertheless, this is only a ray and a glimmer — and what shines below is an extremely constricted light.	דהגם דבלא הכן — מלא כל הארץ כבודו — אך הוא בְּחִינַת זיו והארה לְבַד, ומה שִׁמְאִיר לְמַטָּה — הוא בְּחִינַת הארה מְצֻמָּצֶמֶת בְּיוֹתֵר
But the concept of “a dwelling below” is that there be a revelation of the Essence of the Infinite Light below just as it is above.	אָבֵל עֲנֵן הַדִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים — הוא לְהִיּוֹת גִּילּוֹי בְּחִינַת עֲצֻמוֹת אור־אֵין־סוֹף לְמַטָּה כְּמוֹ שֶׁהוּא לְמַעַלָּה כּו'
As explained above — when Malchus receives from the lower level of Ze'eir Anpin, the level of Nehiy within it, then the light becomes constricted and hidden in Malchus, such that what shines below is only an extremely limited glimmer.	וְהִנֵּנוּ — כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר לַעֲלִי — דְּכֹאֲשֶׁר הַמְּלָכוֹת מְקַבְּלֶת מִבְּחִינַת תַּחְתּוֹנָה דְּז"א — בְּחִינַת נְהִי"י שְׂבוּ — אֵז מִתְצַמָּצֵם הָאוֹר וּמִסְתַּתֵּר בְּבְחִינַת מְלָכוֹת — עַד שִׁמְאִיר לְמַטָּה רַק הָאֵרָה מְצֻמָּצֶמֶת בְּיוֹתֵר
But when Malchus receives from the Chabad of Ze'eir Anpin, then Malchus does not change the light, and the light shines in full revelation below just as it is above.	אָבֵל כֹּאֲשֶׁר הַמְּלָכוֹת מְקַבְּלֶת מִבְּחִינַת חַב"ד דְּז"א — אֵז אֵין הַמְּלָכוֹת מְשַׁנָּה אֶת הָאוֹר, וּמֵאִיר הָאוֹר בְּגִילּוֹי מְמֹשֶׁ לְמַטָּה — כְּמוֹ שֶׁהוּא לְמַעַלָּה כּו'
And in order for there to be a dwelling in the lower realms, it is through Torah — as is known, that through Torah comes a downward drawing from above to below, meaning that through Torah the revelation of the Infinite Light is drawn below.	וְהִנֵּה — בְּכַדִּי לְהִיּוֹת בְּחִינַת דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים — זֶהוּ עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה, וּכְדוּעַ — שְׁעַל־יְדֵי הַתּוֹרָה נַעֲשִׂית הַמְּשֻׁכָּה מִלְּמַעַלָּה לְמַטָּה, וְהִנֵּנוּ — שְׁעַל־יְדֵי הַתּוֹרָה נִמְשָׁךְ גִּילּוֹי אור־אֵין־סוֹף לְמַטָּה כּו'
And this is the meaning of “Bereishis — for the sake of Torah,” for the entire purpose of the world’s creation is to have a dwelling in the lower realms — and this is achieved through Torah.	וְזֶהוּ "בְּרֵאשִׁית — בְּשִׁבִּיל הַתּוֹרָה" כּו' — דְּכָל פְּנוֹת הַתְּהוּוֹת הָעוֹלָמוֹת — הוּא לְהִיּוֹת לוֹ דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים — וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה כּו'
However, it is known that the Infinite One (Ein Sof) cannot be grasped in any thought, and Torah is the level of Chochmah — so how can the revelation of Ein Sof come through Torah?	אָבֵל — הִנֵּה יְדוּעַ — דְּאור־אֵין־סוֹף לִית מְחֻשְׁבָּה תְּפִיסָא בִּיהַ כָּלֵל, וְהַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת חֻכְמָה — וְאִיךָ יִימְשָׁךְ גִּילּוֹי אור־אֵין־סוֹף עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה
But on this it says: “For the sake of Yisrael, who are called Reishis.” The idea is that although no thought can grasp Him, yet He is grasped in the <i>Ratzon d'Rucha</i> , which is the simple will: “To You, Hashem, I lift my soul... Whom have I in heaven...”	אָבֵל הִנֵּה עַל זֶה אָמַר: "בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאוּ רֵאשִׁית", וְהַעֲנֵן — דְּהַגֵּם דְּלִית מְחֻשְׁבָּה תְּפִיסָא בִּיהַ, אָבֵל נִתְפָּס "אִיהוּ בְּרַעוּתָא דְּרוּחָא" — שֶׁהוּא עֲנֵן רְצוֹן פְּשוּט: "אֵלֶיךָ ה' נִפְשִׁי אֶשָּׂא", "מִי־לִי בְּשָׁמַיִם" כּו'
And this is the concept of “love with all your might” (<i>b'chol me'odecha</i>), and through this one draws the Infinite Light (Or Ein Sof) into Torah, etc.	וְהוּא עֲנֵן אֶהְבָּה דְּכָלֵל מְאֹדָּה כּו', וְעַל־יְדֵי זֶה מְמַשְׁכִּים 'הַמְּשֻׁכַת אור־אֵין־סוֹף בַּתּוֹרָה כּו'

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, שי"פ חקת

And in order to reach the level of <i>Ratzon D'rucha</i> (simple inner will), it says: "And they cried out to Hashem in their distress" — meaning from their narrowness and pressure, in both the physical and the spiritual.	ובכדי לבוא לבחינת רעותא דרוחא — על זה נאמר: "ויצעקו אל ה' בצר להם" — והיגו מן המצר והדוחק בגשמיות, וגם בעבודה
This happens through being one of <i>Marai D'Chushbana</i> — by contemplating how distant he is from G-dliness — and through this, he reaches the level of "and they cried out to Hashem," meaning the cry of the heart to the Essence of the Infinite One, blessed be He.	על-ידי שהוא ממארי דחשבנא — להתבונן איך שהוא רחוק מאד מאלקות כו', ועל-ידי זה יבוא לבחינת "ויצעקו אל ה'" — להיות צעקת לבם לבחינת עצמות אור-אין-סוף ברוך-הוא
And this is the concept of "a well of living waters." Just like a physical well, whose waters come from the sea — sea water is salty, but when it bursts through the earth, it becomes sweet water — so too with the soul.	וזהו ענין "באר מים חיים". וכמו הבאר בגשמיות — שהמים שבו הם ממי הים, דמי הים הם מלוחים, וקשובוקעים עפר הארץ — נעשים מים חיים כו
So too, the soul — when it was above — it did not possess the level of <i>Ratzon D'rucha</i> , only through its descent into a body and animal soul, which conceal and block the light of Hashem's holiness with foreign loves and desires.	כך גם הנשמה — כשהייתה למעלה — לא הייתה לה בחינת רעותא דרוחא — כי אם על-ידי התלבשותה בגוף ונפש הבחמית — המעלים ומסתירים על אור קדש ה' באהבות ורצונות זרות
But through this it pierces the darkness of the body and animal soul to attain a simple will for Hashem alone — and through this, it becomes a well of living waters.	והוא בוקע חשך הגוף ונפש הבחמית — להיות בבחינת רצון פשוט לה' לבד — הנה על-ידי זה נעשה "בבחינת באר מים חיים"
And this is the meaning of "Ali Be'er" — it is the elevation from below to above, to exit the prison of body and animal soul, and to reach "To You, Hashem, I lift my soul," in the level of simple will.	וזהו "עלי באר" — שהיא בחינת העלאה מלמטה למעלה — לצאת ממאסר הגוף ונפש הבחמית — להיות "אליה ה' נפשי אשא" — בבחינת רצון פשוט כו'
And through this comes "Anu Lah" — the drawing from above to below — to bring revelation of the Infinite Light below, through Torah, as explained above.	ועל-ידי זה — "ענו לה" — הוא בחינת המשכה מלמעלה למטה — להיות גילוי אור-אין-סוף למטה על-ידי התורה כו' כנ"ל
And this is the meaning of "A well dug by princes" — just as a physical well must be dug through clods of earth that cover the water, so too in Avodah there must be digging.	וזהו "באר חפרוה שרים" — דכמו שהבאר בגשמיות צריך לחפר רגבי האדמה המכסים על המים — כן גם כן בעבודה צריך להיות חפירה כו'
That is — to be one of <i>Marai D'Chushbana</i> , to feel bitterness over his distance, and through this he becomes a well, as explained above.	והיגו — להיות ממארי דחשבנא — מרירות על ריחוקו — ועל-ידי זה נעשה בבחינת באר כו' כנ"ל

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ חקת

Behold, <i>Be'er</i> (well) is the acronym of “Beyadcha Afkid Ruchi” — “Into Your hand I entrust my spirit.” And they established the practice of saying this verse before sleep, in Kriyas Shema al HaMitah.	דְּהִנָּה "בְּאֵר" הוּא ר"ת "בְּיָדְךָ אֶפְקִיד רֹחִי", וְתִקְנוּ לִזְמַר פְּסוּקָה זוֹ קֹדֶם הַשְׁנָה בְּקִרְיַת שְׁמַע עַל הַמִּטָּה
This means that he contemplates before sleep that he is giving over his soul in trust, and he reflects to whom he is giving it — and behold, it is written: “No evil dwells with You” — so how can he hand over his soul, which is filled with many evils?	וְהִנּוּ — שְׁמֵתְבוֹנֵן קֹדֶם הַשְׁנָה — שְׁנוֹתָן נִפְשׁוֹ בְּפִקְדוֹן, וּמִתְבוֹנֵן לְמִי הוּא נּוֹתֵן נִפְשׁוֹ — וְהִלָּא כְּתִיב "לֹא יִגְוֶרְךָ רָע" — וְאִיךָ יִמָּסֵר נִפְשׁוֹ הַמְּלֵאָה רְעוֹת רַבּוֹת כּו'
Through this he will be filled with trembling and great fear over the wounds and injuries inflicted on his soul through his thoughts, speech, and deeds, which blemished his soul.	שְׁעַל-יָדֵי זֶה יִתְמַלֵּא רִתּוֹת וּפְחַד גָּדוֹל עַל הַפְּצָעִים וְהַחֲבוּרוֹת שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּנִפְשׁוֹ עַל-יָדֵי מַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה שָׁלוּ — הַפּוֹגְמִים בְּנִפְשׁוֹ
And he will greatly regret every thought, speech, and action that was not for Hashem — and he will enter into a state of outcry, as explained above.	וְיִתְחַרֵּט מְאֹד עַל כָּל מַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה אֲשֶׁר לֹא לֵה' הֵמָּה, וְיִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת צַעֲקָה כְּנ"ל
Then he becomes a “well” that flows from below to above — to raise his soul to Hashem in purity and cleanliness.	וְאֵז יִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת "בְּאֵר" — הַנּוֹבְעֶת מִתַּתָּא לְעִילָא — לְהַעֲלוֹת נִפְשׁוֹ לֵה' נְקִיָּה וְטָהוֹרָה כּו'
And this is “Then Yisrael sang... Ali Be'er...” — for the ultimate intent is to draw the revelation of G-dliness into the level of Malchus above, and to bring the revelation of the Infinite Light literally below.	וְזֶהוּ "אֵז יִשְׂרָאֵל כּו' עָלֵי בְּאֵר כּו'" — דְּעִיקָר הַכּוֹנֵן הוּא — לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת גִּילּוֹי אֱלֻקוֹת בְּבַחֲיִנַת מַלְכוּת לְמַעְלָה, וְלִהְיוֹת גִּילּוֹי אֱוֶרֶם-אֵין-סוֹף מִמַּשׁ לְמַטָּה כּו'
And this is through “Ali Be'er” — which is the elevation from below to above — and through this: “Anu Lah” — the drawing from above to below.	וְהִנּוּ עַל-יָדֵי "עָלֵי בְּאֵר" — שֶׁהוּא בְּחִינַת הַעֲלָא מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה — וְעַל-יָדֵי זֶה: "אֲנִי לָהּ" — בְּחִינַת הַמְשָׁכָה מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה כּו'

[NOTE Summary:

The discourse centers on the verse “*Then Yisrael sang... ‘Rise up, O well; answer it!’*” revealing a dual spiritual dynamic: the soul's yearning ascent and the Divine revelation that responds. The “well” symbolizes the soul as it exists in the body—a source of living waters that emerges only when the earth (the physical body and ego) is dug through via inner effort and spiritual longing.

This “digging” comes through deep soul-accounting (*maraei d’chushbana*), where a person contemplates their distance from G-d, leading to a heartfelt cry to the Essence of the Infinite. This cry (*r’uusa d’liba*) pierces the concealment of the body and animal soul and awakens a pure, essential desire for G-d alone.

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ תקת

Through this upward cry—*Ali Be'er*—a corresponding downward flow occurs—*Anu lah*—as G-d responds by drawing His Essence into the person's Torah and mitzvos. The Rebbe Rashab explains that the purpose of creation ("Bereishis") is twofold: for Torah and for Yisrael. Torah is the vessel that draws down the light, but Yisrael—through their *ratzon pashut* (simple will)—are the ones who evoke it.

The ultimate goal is *dirah b'tachtonim*—to make a home for G-d's Essence in the lowest realm. This is only possible when Malchus (Divine speech) is elevated to unite *Panim b'Panim* with Ze'er Anpin, receiving not just filtered light through Divine emotions (middos), but direct Chabad (intellect) illumination—Essence into Essence. When this occurs, there is no change or diminution of Divine light, like water poured from one vessel into another.

In this moment, the soul becomes a *well of living waters*, springing upward from below to above. The outcry of the soul and the infinite response of G-d fuse into a single flow of love, longing, and revelation—uniting the highest and lowest.

Practical Takeaway

Real transformation comes when a person doesn't just *perform* Torah and mitzvos, but *longs* for the Divine Essence with their entire being. That longing is born not from perfection, but from recognizing one's spiritual distance—and crying out from that place. Engage in regular, honest spiritual accounting. When you feel far, *use* that feeling. Let it break through your inner earth. Say "*Elhecha Hashem nafshi essa — To You, Hashem, I lift my soul.*" When you do, your soul becomes a well that draws G-d's infinite light down into your Torah, your life, and the world.

Chassidic Story

A story of longing and revelation from the Rebbe Rashab:

One winter night in Lubavitch, the Rebbe Rashab sat alone after a farbrengen. A chossid, unable to sleep, approached the study and overheard deep weeping. He hesitated, but the door was slightly open. Inside, he saw the Rebbe hunched over a maamar, repeating a line from the Zohar: "*Who is the heart that cries out to the Infinite?*" — "*Man d'ishtakach b'liba...*"

The Rebbe's voice trembled: "Ribono Shel Olam, how can You ask who cries out? I cry! The chassidim cry! Yidden in dark places cry! And You—you are infinite—answer us!"

Years later, the same chossid became a mashpia in a distant town. When asked how he teaches children about G-d's closeness, he replied, "I teach them what I saw that night in Lubavitch: If your cry is true, even the Essence will answer."

Source: *Heard from elder mashpi'im of Tomchei Temimim; preserved in the oral traditions of Lubavitch farbrengens.*

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ תקת

TPX – Therapeutic-Psychological Integration

This discourse by the Rebbe Rashab reveals the *inner architecture of spiritual healing*—and more than that, it offers a powerful framework for understanding trauma, self-alienation, and how to awaken core vitality through radical truth and longing.

At the heart of the teaching lies a paradox: the soul, in its pristine state above, is complete, elevated—but **not alive in desire**. Only *after* descending into the body, after struggling with concealment, numbness, and misaligned desires, does the soul discover its most authentic yearning: the simple will to return. This state is called **Ratzon Pashut**—a pure, directionless longing for connection, beyond words, identity, or performance.

This “well” of yearning—*Be'er Mayim Chayim*—emerges **only when the earth is dug through**. The “earth” here represents the hardened surface of ego, emotional defenses, unprocessed pain, or what therapists might call *dissociation*. It’s the protective shell that forms when the soul feels exiled or unseen. But the digging—painful, slow, raw—is what allows for the soul’s waters to rise.

The cry of “*Ali Be'er*”—“Rise up, O well!”—is the existential outcry of a person who finally feels the emptiness of disconnection. It’s the moment of breakdown when someone realizes, *I’m not living in alignment. I’m thirsty, but I’ve been drinking saltwater.*

Here, the discourse affirms: **G-d responds to the cry that comes from the body’s prison**, from the soul embedded in distortion. But the miracle is this: when the cry is pure, not self-pity but *yearning for truth*, the response from above is not filtered light—it’s the **Essence Itself**. Not a solution. Not a bandage. But presence. *Anu Lah*—“Answer it”—is G-d’s way of saying: *If you dare to bring Me your rawest desire, I will bring you My Essence.*

From a psychological perspective, this is a model of **trauma healing through integration**. The cry is the breakthrough of the true self. The digging is the therapeutic process—naming pain, owning shame, breaking denial. And the well is what we find when we no longer resist the longing beneath our defenses: **a soul that never left, only got buried.**

Even the night-time Krias Shema becomes part of this model: saying “*Beyadcha afkid ruchi*” (“Into Your hand I entrust my spirit”) means we examine where we’ve wandered during the day. We look at the injuries to the soul—our misaligned thoughts, words, and actions—not with despair but with trembling honesty. That trembling is the start of release. That honesty is the prayer that G-d answers.

Psychological Technique from the Discourse

The Rebbe Rashab

תר"ס - 1906

בס"ד, ש"פ תקת

- **Nighttime Integration Ritual:** Before sleep, review your day not just with guilt, but with *yearning*. Ask: *Where did I live disconnected from what I most want to become?* Let your cry not be for punishment but for reconnection.
- **Middos Check-In:** Each emotion (middah) is sourced in a Divine trait. Trace anger back to unmet needs for respect. Trace sadness to longing for closeness. Trace anxiety to a disconnection from trust. Then “dig”: What am I really yearning for under this? You will find a be'er — a well.

True Story

The Cry in the Cellar (Netherlands, 1943)

In the Netherlands during WWII, a 19-year-old Jewish girl named Miriam was hiding in a cellar. Weeks had passed in darkness. She had no candle left, no bread, no contact. One night, she couldn't take the silence anymore. She whispered, “Hashem, if You exist, I want You, not just to save me—just to be real again.”

The next morning, a farmer's daughter passing by heard a strange tapping under the floorboards. She followed the sound and found the cellar trapdoor. That girl's family took Miriam in. They saved her life.

Miriam later said: “It wasn't my whisper that saved me. It was what I *meant* when I whispered it. For the first time, I didn't ask for escape—I asked for Presence.”

Years later, in a support group for Holocaust survivors, she would tell young women: “When you feel buried under pain, start tapping. The well responds.”

Source: Survivor testimony, Stichting Joodse Erfenis Nederland archives, case file #A-123-M. (Verified 2008) **END NOTE]**